

АНГЕЛ КАРАЛИЙЧЕВ
ЗАЩО РАКЪТ ОТРЯЗА
ОПАШКАТА НА КОТАКА

chitanka.info

Дядо Адам воденичаринът подир пладне легна в градинката, под крушата, да си подремне. До главата му се настани неговият мързелив чер котак и взе да си прозява.

— Мъркай! — рече дядо Адам. — Когато предеш тънко над главата ми, много сладко спя.

— Не ща! — отвърна котакът.

— Защо не щеш?

— Защото не си ми донесъл нито една рибица, да хапна и аз като хората. Всичко съм ял: и пилета, и птичета от гнездата по дърветата, само мишка или рибка няма кой да ми хване. Тъй ще си умра с отворени очи за риба.

Дядо Адам се натъжи. Стана, взе чешмировата си тояжка и слезе към реката. Тихо си течеше Етър надолу. Пеперудки като цветчета трептяха над подмолите. А в подмолите шетаха зелени раци с мустаци.

— Етър! — викна дядо Адам. — Я ми изхвърли на брега една кротушка рибка!

— Защо ти е? — попита реката.

— За нашия котарак. Изяде ме за риба тоз глупак.

— Не давам риба на котака.

— Защо не даваш?

— Защото вчера изяде дечицата на славейчето.

— Ще дадеш!

— Няма да дам!

— Бой ще има тук под кривата върба! — закани се дядо Адам.

— Бий ме, ако не те е грях да биеш водата, дето ти кара воденицата. Ала дядо Адам се беше разлютил, замахна с тояжката си и тупа-лупа — почна да налага реката. Тогава реката се оскърби, запени се, зашумя и рече:

— Ще ти дам да разбереш как се бие река Етър!

И дръпна водите си. Върна се назад към балканското езеро, откъдето беше дошла. Коритото и бърже пресъхна. От една рача дупка се показа един рак кривокрак, навири единия си мустак и запълзя към речния бряг. Най-напред протегна щипката си и ощипа дядо Адама за босия крак. Дядо Адам подскочи като яре и търти към къщи да си върже ранения крак с варено еньовче. Ракът потегли заднишком към воденицата. Влезе в градинката под крушата, разтвори своята щипка като ножица и — щвък! — отряза опашката на ленивия котак. Котакът

измяука и се метна на покрива. Покатери се горе върху плочата на комина. Ракът се спря, помисли с малката си глава и рече: „Щом няма вода в реката, я да стана птичка. Ще се кача на някое дърво, ще вляза в някое птиче гнездо и поглеж, че ми пораснали криле. Ще хвърча все назад.“ И той бодро запълзя по кората на една трънлива круша. В клоните намери едно свраче гнездо. Свраката тъкмо мътеше. Ракът я ощипа за опашката и тя рече: гааа! Побягна от гнездото. Тогава нейният гостенин се намърда на мястото ѝ, па навири мустаци:

— Добре съм тука. От тия яйца ще измътя рачета наместо сврачета.

Свраката го попита:

— Защо не си стоиш в подмолите?

— Защото реката Етър върна водата си и аз останах на сухо.

— Че защо я върна?

— Защото дядо Адам я би с тоягата си.

— Чакай, аз ще го науча него! — разсърди се свраката и хвъркна към дядовата Адамова градинка. Видя калпака му на тревата, спусна се, хвана го с човка и отлетя към близкото блато. Пусна калпака в тинята. Жабите се разврякаха: „Корона падна от небето за нашия цар!“

След това свраката пое към Балкана. Намери лисицата и викна:

— Слушай, сестро, ти си най-умната. Едно време моята прабаба пусна на твоята прабаба цяла бучка сирене. Дай сега ти пък един съвет!

— Казвай какво има! — дигна очи нагоре лисицата.

Свраката разказа каква е работата и лисицата я научи как да постъпи. Дигна се оттам така сврака и право на езерото, където се беше прибрала реката Етър. Кацна на брега. Почука с човка три пъти върху едно камъче. От синьото езеро излезе един голям червен жабок с жълта корона — царят на езерото — и попита:

— Какво искаш?

— Искам реката Етър да се върне пак в коритото си.

— Не я пуцам! — извика жабокът. — Моята дъщеря не е цигански тъпан, че да я тупат с чемширови тояги!

и потъна в езерото. Тогава свраката се наведе, клъвна с човка едно камъче. Пусна го във водата. Върна се, намери второ, трето, четвърто. Цели три дни пуца камъчета.

На четвъртия ден жабокът се показа разтревожен:

— Докога мислиш да пуцаш камъчета в моята държава?

— Докато пресуша езерото.

— Чувай, махай се от главата ми! Ей сега ще проводя дъщеря си пак да потече надолу.

Свраката се поклони и си тръгна. Подире и зашумя реката. Когато воденицата затрака, обърна се сърцето на рака.

— Ах, — рече той, — реката си е дошла. Какво сврако, сбогом! Напущам ти гнездото, защото ме напече сухото слънце.

Боя се да не ми пламнат хубавите мустаци. Ще се върна пак, когато грейне мокрото слънце. А ти внимавай, ако се измътят рачета наместо сврачета, да ми ги проводиш в реката! В туй време дядо Адам куцукаше в градината и си диреше калпака, а котакът стоеше на комина и го беше срам да слезе, защото нямаше опашка.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.